

Амор[т]е

КУПИТИ

Після невдалих спроб пошуку щастя в рідній Італії й Англії молода італійка Франческа вирушає до екзотичного Донецька вчити російську мову. Непривітне місто швидко відлякує дівчину, яка вже готова повернутися до сонячної Італії, якби не зустріч із Юрієм. Він не лише пробуджує у Франчески сильні почуття, а й знайомить її з українським Донецьком, про існування якого італійка навіть не здогадувалась. Не в змозі розлучитися з хлопцем, вона опиняється в епіцентрі боротьби за місто під час Євромайдану.

Що може спіткати італійку Франческу в Донецьку на початку 2013 року? Холод, бруд, сірість... і несподівана пристрасть до ідеаліста Юрія, який заради своїх ідей ладен пожертвувати не лише успіхом, грошима, особистим щастям, а й життям. Та чи легко бути поруч із донецьким патріотом у чужій країні, де назріває чергова революція, а згодом війна? Як далеко здатна зайти темпераментна італійка заради почуттів до найбільш незвичайного хлопця у своєму житті? Заснована на реальних подіях, ця зворушлива історія розповідає про зіткнення двох світів, де панують неугасима пристрасть, боротьба за свої ідеали й надія на краще життя.

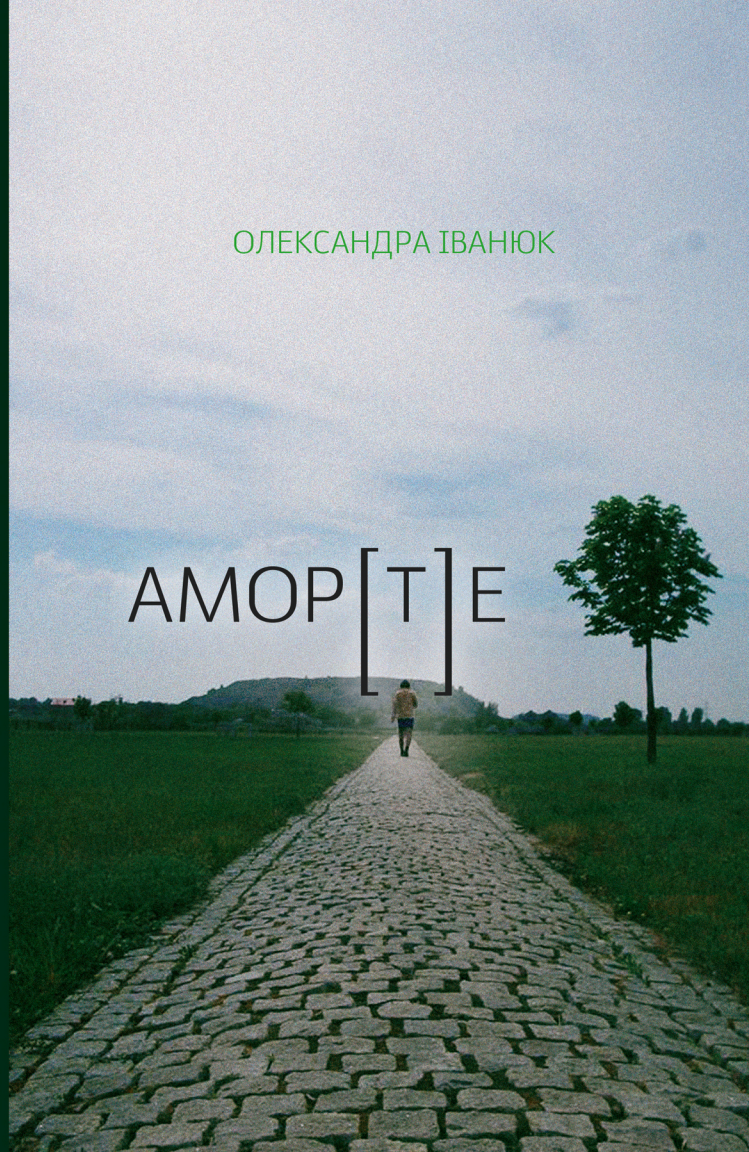

АМОР[Т]Е

ОЛЕКСАНДРА ІВАНЮК

ОЛЕКСАНДРА ІВАНЮК

АМОР[Т]Е

Олександра Іванюк

АМОР[T]Е

Роман

Чернівці – 2017

ББК 84.4УКР

I 18

Іванюк, Олександра

АМОР[Т]Е : роман / Олександра Іванюк. – Чернівці : Книги – XXI, 2017. – 432 с.

ISBN 978-617-614-162-4

Після невдалих спроб пошуку щастя в рідній Італії й Англії молода італійка Франческа вирушає до екзотичного Донецька вчити російську мову. Непривітне місто швидко відлякує дівчину, яка вже готова повернутися до сонячної Італії, якби не зустріч із Юрієм. Він не лише пробуджує у Франчески сильні почуття, а й знайомить її з українським Донецьком, про існування якого італійка навіть не здогадувалась. Не в змозі розлучитися з хлопцем, вона опиняється в епіцентрі боротьби за місто під час Євромайдану. Та найбільша її боротьба точиться за почуття Юрія і їхнє спільне майбутнє, яке повсякчас затьмарюється новими викликами й небезпеками.

ББК 84.4УКР

Роман побудовано на реальних подіях та написано зі згоди Франчески Леонарді.

Авторка висловлює подяку історику Андрію Портнову за безцінну допомогу в роботі над романом.

Жодну частину з цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

На обкладинці використано фото Франчески Леонарді.

© Видавництво «Книги – XXI», 2017

© Олександра Іванюк, *текст*, 2017

© Анна Стьопіна, *обкладинка*, 2017

© Франческа Леонарді, *фото на обкладинці*, 2017

Усі права застережено

ISBN 978-617-614-162-4

AMOP[T]E

Частина перша

1 Бувають хвилини, коли все йде шкереберть, розлітається в друзки, руйнується дощенту, а на душі чомусь – пташки співають. І коли намагаєшся знайти цьому логічне пояснення, нічого не виходить. Тому я припинила ставити собі непотрібні запитання й просто насолоджуюся цим незбагненим внутрішнім щебетанням. Тим паче, напередодні чергової пригоди! Рідна Італія вже набридла достобіса. Лондон – де я рік пропрацювала офіціанткою й няньчила дітлахів російських емігрантів, – з його шаленими цінами, натовпом й огидною їжею, сидить у печінках. Цього разу на мене чекає щось невідоме й екзотичне. Донецьк.

Кожен вдалий переліт – ще один шанс почати наново. Бодай раз за рейс – а замислишся про вічне. Про те, що робитимеш, коли нарешті нестерпна турбулентність закінчиться. Кому освідчишся у коханні або зізнаєшся у зраді, кого перепросиш, а кому – саме час забиратися під три чорти. Чула, що в такі миті, бува, люди ухвалюють найнесподіваніші і, можливо, найважливіші рішення у житті. Але ж часто біда у тому, що варто повітряним вихорам лишитися позаду, як усе повертається на круги своя. З тряскою чи без – люди не змінюються.

От і починається моя чергова спроба втечі й пошуку одночасно. З надією, що одне приведе до другого. Дякувати Богу, я сиджу біля проходу, тож можна вдосталь повитріщатися на тутешню публіку. Особливо чоловічу її частину. Поки що найсимпатичніший – гарячий стюард, на якого я запала ще при вході до літака, коли весь персонал шикувався струнко, щоб вітати пасажирів. Люблю ці їхні «добридень» кількома мовами. На моє італійське «чао» стюард відповів англійською. Значить, не наш. А виглядає дуже навіть по-південному:

засмагле обличчя, чорне хвилясте волосся. Коли він наближається, інерційно примружую очі, аби не опектися. В око впадає пришпилене на грудях ім'я – Хосе. Так і знала, що він – іспанець. У Лондоні в мене був один такий. З точнісінько таким само поглядом, що випромінює зосередженість і розпорошеність одночасно. Спочатку пасе тебе очима, а вже за мить – блукає поглядом. А може, це такий професійний виверт?

Як багато можна дізнатися про людину з самого лишень зовнішнього вигляду. Повсякчас намагаюся вгадати, хто переді мною, і, здається, іноді у мене виходить. Уже маю на своєму рахунку кілька влучних «пострілів». У лондонському метро мені якось вдалося розпізнати крадія, в автобусі – художника і на вулиці – скрипаль. Щоправда, художник був з мольбертом, скрипаль – зі скрипкою, а крадія я розпізнала, коли він уже вистрибував із вагона з моїм гаманцем. Але я наполегливо працюю над собою, розвиваючи ці здібності за допомогою безперервного відгадування. Щиро кажучи, у більшості випадків я й гадки не маю – вдався фокус чи ні. Окрім того, об'єкт моєї уваги має бути цікавим персонажем. Не сушити ж собі мізки над якимось нікчемою на кшталт мого сусіда: окуляри з товстим склом, прищі по всьому периметрі цеглеподібного обличчя. Та й сидить він, згорблений, вилупившись в екран, наче на тому світ зав'язаний. На додаток це ще зовсім хлопчисько. Мене ж цікавлять чоловіки від двадцяти шести і більше. З молодшими за себе невідворотно бере нудьга.

У тому ж ряду – але з протилежного боку – розмістився об'єкт набагато цікавіший. Трошки захудий, як на мій смак, зате високий. Раптом незнайомець помічає, що я роззираюся навкруги, і на якусь мить наші погляди зустрічаються. Обличчя видовжене, без оку-

лярів – лише ясні очі на тлі чорнявого волосся. Ідеальна матова шкіра. З-під вишневого кашемірового светра охайно визирає білий-білісінький комірець. Щось він аж надто випещений – певно, гей. Коли його погляд знову затримується на мені, ця думка миттєво вилітає з голови. Все ж таки навішувати ярлики – а саме в цьому полягає моє «відгадування» – невдячна справа. Так можна прогавити щось важливе. Хлопець усміхається і жестом запрошує підісти до нього. Оскільки літак напівпорожній, місце поруч із брюнетом красномовно пустує. Вочевидь, рейс Берґамо – Донецьк не користується великою популярністю. Принаймні у лютому.

– Адріано, – простягає він руку.

Помічаю ідеальний манікюр. Невже таки гей, чорт забирай?!

– Італієць? – питаю, не представившись.

– Так, – широко всміхається співрозмовник.

– З Мілана?

– Ні, останній рік мешкав у Римі, а взагалі я родом з Сицилії.

– З Палермо?

– З Катанії.

Які рівнесенькі зуби, – думаю. Навіть якщо натурал, то все одно занадто вродливий для мене. Не зношу, коли чоловік поруч перебирає всю увагу на себе. І хоч я теж нівроку – струнка, щоправда, невисока брюнетка з довгим волоссям, зеленими очима й дещо екстравагантним пірсингом під нижньою губою (багато хто вважає це дуже сексуальним), – але все ж таки не така яскрава, як цей красунчик.

– Франческа, – нарешті представляюсь. – Поки ти не сказав, навіщо летиш до Донецька, – можна я спробую вгадати?

Користуюся кожною нагодою, щоб розвивати своє уміння.

– Спробуй, – кидає весело.

На його щоках ямочки, а очі виблискують, наче фари автомобіля.

– Отже, ти – фотограф. Летиш фотографувати сніг, що його в Італії (особливо на Сицилії) – як у кота сліз, – примружую очі, удаючи, наче бачу його наскрізь.

– Ні, – усміхається той. – Може, спробуєш ще раз?

– Добре, – зітхаю.

Краще вже не знати, чи вдався фокус із відгадуванням, аніж червоніти з сорому перед прекрасним незнайомцем.

– Ти закохався у донецьку дівчину і збираєшся її освідчитись.

– Знову не влучила, – каже, прицмокуючи.

– Добре, здаюся, – кидаю понуро. – Хоча... – вагаюсь, чи варто заходити так далеко. – Ти – гей, – на решті видаю, махнувши рукою на всі можливі правила доброго тону.

– Бінго! – сміється Адріано, зовсім не образившись на мою прямодушність.

Шкода, що він для мене недосяжний. Мої гіркі думки раптом перериває стюард Хосе, пропонуючи щось випити. Я б з радістю, але на дешевих авіарейсах доводиться за все платити, а мені саме час затягнути ремінці. Все зароблене в Лондоні безслідно розчинилося у морському повітрі протягом кількох літніх місяців. Після того, як я відвідала всі вечірки, концерти, нічні клуби й паби свого містечка – у кишнях ані дзенькне. Адріано натомість замовляє вино, безсоромно пускаючи бісики повабному стюарду. Щось не щастить мені сьогодні.

– То все ж таки навіщо ти летиш до Донецька? – питаю, полишивши всілякі спроби вгадати ціль поїздки.

– Волонтерити, – каже той, відкидаючи столик.

– Не може бути! Я теж! – вигукую від несподіванки.

Пригадую, що у волонтерській організації мені справді розповідали про ще одного італійця, який збирається до Донецька.

– А тебе які чорти понесли на схід України? – питає Адріано.

– Ти не уявляєш, скільки разів я чула це запитання.

– То, може, тепер я спробую відгадати?

– Вперед!

На якусь мить ми замовкаємо, заворожені тим, як старанно Хосе розливає вино.

– Можна ще один келишок? – питає його мій сусід, чи то намагаючись підчепити симпатичного іспанця, чи то від небажання пити на самоті.

Стюард подає пластиковий келишок з червоною рідиною і мені. Адріано проводить його промовистим поглядом.

– За знайомство. Називай мене просто Адрі.

– А ти мене – Фра.

Ми ледь чутно чаркуємося. Вино заповнює порожній шлунок. Тілом розтікається хвиля насолоди. Відчуваю, як розслабляються м'язи, й одразу ж стає легше дихати.

– Отже, ти вибрала Донецьк, бо: перше – тобі розбили серце, і з горя ти надумала вирушити світ за очі; друге, – загинає вказівний палець, – ти хотіла потрапити у російськомовне середовище, але в російських містах вже не було вільних місць.

– Гм, непогано, – промовляю здивовано. – Майже влучив!

– Майже?

– Я справді хотіла потрапити у російськомовне середовище, аби вдосконалити російську, яку так і не довела до пуття на філологічному факультеті в Пескарі. Виною тому викладачка-росіянка, яка змушувала нас читати російські пропагандистські газети й вихваляла Путіна. Відтоді я вирішила, що до Росії – ані ногою.

– А про Донецьк ти щось знаєш? – питає Адрі.

– Окрім того, що тут говорять російською, – анічогісінько.

– Я теж. А що з пунктом про розбите серце? – на цьому питанні він повертається до мене всім корпусом, аби не прогавити жодної дрібниці.

Від вина на голодний шлунок мені трохи паморочиться в голові.

– Навіть не знаю, з чого почати, – бурмочу розгублено.

– Почни спочатку, – промовляє Адрі нетерпляче. – Обожнюю такі історії!

– Отже, його звати Давіде, – видихаю. – Він музикант. Виступає в клубах Пескари.

– Музикант, – повторює Адрі заворожено.

– Так, музикант. Місцева знаменитість, можна сказати, – кривлюся. – На десять років старший за мене, одружений, – промовляю, уважно спостерігаючи за реакцією сусіда.

– Класика, – усміхається той, торкаючись мого ліктя на знак підтримки.

Його світлі очі випромінюють розуміння й співчуття. Це змушує мене продовжувати.

– Через нього я пропустила багато занять, майже закинула навчання. Було соромно перед друзями,

адже все містечко знало про наш роман. Включно з його дружиною. А потім усе почало виходити з-під контролю.

Адріано дивиться на мене в усі очі, залякнувши на місті.

– І що далі?

– Ані я, ані він не могли жити, як раніше. Це було суцільне шаленство. Він писав свої пісні з наших розмов. Я ходила на всі його концерти. Він співав, дивлячись зі сцени лише на мене.

– А ти?

– Я жила наче в двох світах одночасно: розміреному й повному пристрасті. Той другий був значно цікавіший. Це було як наркотик. Скільки я не присягалась припинити це божевілля – нічого не виходило. Після кожної спроби піти від нього я ще більше застрягала в цих стосунках, наче в трясовині. Кожен різкий рух породжував обернену реакцію. Ці розставання лише розпалювали наші почуття замість гасити їх. Ми не могли жити одне без одного.

Повільно роблю черговий ковток вина.

– І що далі? – питає Адрі нетерпляче.

– Він вирішив покинути дружину заради мене.

– Справді?

– Так, хоча я й відмовляла його від цього. Господи, мені було заледве двадцять – я геть не тямилася, що таке стосунки. Зрештою, вони здебільшого й трималися на тому, що були забороненими. Ми мусили ховатися, постійно вигадувати якісь нісенітниці, відмовки, оббрівувати всіх навколо.

– І?

– Яюсь мені наснилося, що його дружина наковтася снодійного. Що вона спить і плаче одночасно.

Уві сні я бачила Давіде, який підходить до її ліжка, схиляється над нею, намагаючись її розштурхати, але даремно. Вона лише спить і плаче. Спить і плаче.

– Оце так, – Адрі ошелешений.

– Виявилося, що все так і було. Коли я закохана – мені сняться пророчі сни.

– Неймовірно! – вигукує він. – Дружину вдалося врятувати?

– Дружину – так, а от наші стосунки – ні.

– Чекай, але ти кажеш, що тобі було двадцять.

Скільки років минуло з того часу?

– Більше шести. Мені майже двадцять сім.

– І ти досі не можеш його забути?

– Знаєш, іноді я занурююсь у чергові стосунки, які – ніде правди діти – мають тенденцію швидко закінчуватись, а потім чомусь знову виринає Давіде. Я більше ні до кого не відчувала нічого подібного. Коли я знову зустріла його в Пескарі цього літа – цілий місяць не могла опанувати себе. Так, наче ми лише вчора розійшлись, і всі ці роки без нього – як водою змило. От і вирішила утнути щось божевільне, аби вирватись із замкненого кола і пожити безтурботним волонтерським життям.

– Розумію, – каже хлопець, зітхаючи.

– Розумієш? – радію можливості перекинути м'яч на поле Адрі. – То ти теж втікаєш від невдалих стосунків? – примружую очі, удаючи знавця серцевних справ.

– Не без того, – кидає той понуро, зиркаючи в ілюмінатор, за яким лише темрява й наші відображення.

– Так легко тобі не відбутися, – промовляю рішуче. – Тепер твоя черга!

Салоном вкотре тьопає Хосе. Мій сусід ледь чутно гукає його і просить повторити замовлення. Такими темпами ми наклюкаємось до чортиків. Адрі витримує довгу паузу, аж доки стюард не розіллє чергову порцію трунку. Спочатку співрозмовник робить кілька маленьких ковтків, ставить свій келишок на столик і схрещує пальці. Потім знову повертається до мене корпусом.

– Зі Стефано ми познайомились в інтернеті, як і більшість геїв на планеті, – починає свою розповідь. – Високий. Вродливий, як бог.

– Та ти теж нівроку, – промовляю.

– Дякую, Фра. Але ти навіть уявити не можеш, який він вродливий. Ось, зараз покажу.

Адрі витягує гаманець і простягає мені маленьку фотографію – власне, саме лише чоловіче обличчя. Дуже правильні риси, повабна усмішка, але я б на такого точно не запала. Його врода солодощава, наче шоколадний торт.

– Дуже вродливий, – кажу.

– Бачиш, – промовляє співрозмовник ледь не з доктором.

– То в чому проблема? – питаю. – Ти гарний, він гарний. Ви – гарна пара. Мав би бути геппі-енд, чорт забирай!

– А вийшла фініта ля комедія, – відказує Адріано з сумом. – Розумієш, він живе напоказ. Робить усе можливе, аби скрізь і всюди бути в центрі уваги. Щодня вдягається, як на тиждень моди, їздить на дорожній тачці, ходить у найдорожчий спортивний клуб міста, подорожує лише першим класом, їсть у найкращих ресторанах...

– Добре, добре, – гальмую цей потік прикметників найвищого ступеня. – Годі вже най-найкати.

– Якийсь час я теж був для Стефано най-най, але він із тих, хто полюбляє все нове.

– Але чому все-таки Донецьк? – не вгамовуюсь.

– Коли я був із ним, то мимохіть перейняв його стиль життя. На останні гроші купував нові речі, думав лише про те, як завоювати й утримати його увагу. Наслідував його манери, пробився до його елітного оточення, занедбавши власних друзів. Я ладен був перетворитися на останнього блазня, аби лише Стефано якнайдовше залишився зі мною, – повільно промовляє співрозмовник, все глибше занурюючись у вир власних думок.

– А Донецьк тут причому? – мені уривається терпець.

– А, ну так, – похоплюється Адрі, немов прокинувшись. – Відтоді, як я став кабалістом...

– Ким-ким? Канібалістом?

Цієї миті вино потрапляє не в те горло, і я заходжуся кашлем. Тим часом Адріано вибухає сміхом.

– Кабалістом, Фра! Це не людодство, а філософське вчення.

– А що, кабалісти їздять на паломництво до Донецька?

– Та ні. Просто, згідно з кабалою, якщо хочеш щось змінити – роби все навпаки: боїшся висоти – стрибай з парашутом, не вмієш відмовляти – кажи всім «ні», жалієш грошей – займайся благодійністю.

– Все одно не розумію, до чого тут Донецьк, – низую плечима.

– Наскільки я знаю, Україна – дуже бідна країна. Поїхати до такої діри, як Донецьк, – це змінити середовище з плюса на мінус, розумієш? Цілковита протилежність тому, яким було моє життя у Римі.

Та й втратати мені особливо нічого – я банкрот і одинак. Окрім того, моя прабабуся була з цих земель. Під час війни прадід закохався у радянську партизанку.

– Ого, – протягую ошелешено. – Чого лише на світі не буває?!

– Еге ж! Тож до цієї поїздки я ставлюся майже як до паломництва, як ти сказала. Хочу віднайти сенс життя.

– Успіху! А я от не збираюся нічого віднаходити. Навпаки, сподіваюся відірватися по повній, поки молода. Коли ще з'явиться нагода бути волонтером? Житлом забезпечують, кишенькові гроші теж дають. Лише викладай італійську й живи собі на втіху. Краще не вигадаєш!

2 Донецьк зустрічає нас новесеньким аеропортом. Виглядає навіть краще, ніж у Бергамо. Все блищить і переливається. Виходить, не така вже й діра це місто. Адріано махає комусь рукою. До нас стрімко наближається симпатичне дівчисько на високих підборах, вдягнуте у довгу каракулеву шубу й таку ж шапку. Бідне звірятко. За що його так?

– Франческа й Адріано? – питає шкуродерка, ламаючи язика й винувато посміхаючись вишневою помадою.

Ми киваємо макітрами, наче загіпнотизовані. Відтепер дівчисько перестає звертати на мене увагу, цілковито переключившись на Адрі.

– Мене звати Вероніка, – звертається вона до мого сусіда. – Я відвезу вас туди, де ви будете мешкати найближчі дев'ять місяців.

Вона елегантно розвертається й крокує попереду. Змучені, ми волочимо за нею свої важкі валізи. На додаток мене хитає від випитого вина. Шкуродерка ж похитується зовсім з іншої причини – у неї така хода. Наче дорога до парковки – це якийсь, в біса, подіум. Не можу відірвати від неї очей. Моя самооцінка миттєво падає до температури повітря за бортом літака, тобто мінус ста п'ятдесяти за Цельсієм.

Холод різко пронизує тіло, наче гострий ніж. Аж кров застигає. Сказитися можна! Ми що, у Сибір потрапили?! Недарма політ тривав цілу вічність. Навкруги все щільно вкрито снігом. Ніколи в житті не бачила стільки білого кольору. Сніг переливається, наче лакована шкіра. Мама мія! Невже всі дев'ять місяців буде так холодно? Я навіть не можу вимовити це вголос – від морозу зуб на зуб скаче.

Цікаво, як Вероніка водить машину на таких підборах? Сподіваюся, що інші українки будуть менш симпатичними, інакше про секс можна забути. Хоча який секс у таку холоднечу?! Від самої думки про роздягання – морозом дере по тілу. Без сексу я ще якось перебіюся, а от без теплого одягу – точно ні! Хто б міг подумати, що на світі буває так холодно?!

Нарешті опиняємось біля автівки Вероніки. Не уявляю собі, що це за машина. Щось середнє між «Lancia Prisma» і «Fiat Tipo».

– Це «дев'ятка», – каже шкуродерка, помітивши запитання в моїх очах.

– Що «дев'ятка»? – не розумію.

– Ну, марка авто так називається.

– На честь дев'ястот дев'ятого року випуску? – жартую.

Адрі заходиться реготом, тимчасом як Вероніка заливається рум'янцем і знічується. Мабуть, українці не люблять іронії – зітхаю. Ну добре, відтепер триматиму языка на зашморзі.

Адріано вдається запхнути свою валізу до багажника, а от мою доводиться розмістити на задньому сидінні поруч зі мною. Чудово. Нехай вони собі теревенять, а я тим часом протверезішаю. Коли постійно тепло й сонячно, як в Італії, життя здається легким і безтурботним, а у цих снігах, мабуть, кожен день, як останній.

На щастя, Вероніка не любить швидкої їзди і дуже обережна на поворотах. А може, їй просто не дозволяють розігнатися високі підбори? Або ж це тарантас ризикує розлетітися в друзки від кожного необачного маневру. Різкий перепад температури, тепло прогрітої автівки й післясмак наших з Адрі сердечних зізнань – якщо це все було насправді – діють на мене, наче снодійне. Я поринаю у неглибокий сон, що в ньому дійсність переплітається з вигадками. Вероніка торочить щось про місто, про готель «Донбас Палас», про бульвар Пушкіна, площу Леніна, стадіон, про чемпіонат з футболу, а переді мною тим часом – море, гарячий пісок, дитячий сміх і обличчя Давіде.

За якусь мить – а може, кілька годин – я розплющую очі й ошелешено роззираюся навкруги, намагаючись пригадати, де я. Ми саме завертаємо в один з двориків, кружляючи поміж багатоповерхівками і повсякчас потрапляючи у величезні баюри. Не раз здається, що машина й справді зараз розвалиться. Краєвид за вікном здається депресивним. Вулиці порожні. Темно, хоч оком світи. Нарешті зупиняємось перед одним з будинків. Усе подвір'я щільно

заставлене автівками. Вероніка паркується позаду старенького «Опеля».

Знову доводиться виходити на мороз. Одразу беруть дрижаки. Здається, тепер ще холодніше, ніж було до того. Ми довго вовтузимося з моєю валізою, яка застрягла на задньому сидінні. Вероніка нетерпляче тупає ногою, після чого ми, як за вказівкою, таки виколупуємо кляту валізу назовні.

На подвір'ї нестерпно смердить. У лівому кутку, за провізоричною перегородкою, вилежуються стоси сміття. Вітер або птахи рознесли його далеко за межі смітників. З відразою відводжу погляд. Певно, нова будівля аеропорту була лише пасткою для наївних туристів. Ось яким є справжнє донецьке життя. Отакої.

Попри погане освітлення у під'їзді, помітно, що стіни понівечені в усі можливі способи: від поганеньких графіті, фломастерів, чорних ліній від цигарок до видряпаних написів. Де-не-де бракує цілих шматків штукатурки, що справляє гнітюче враження. Невже ми житимемо тут? Очікування ліфта триває цілу вічність, і – доки він спускається до нас ледь не з останнього поверху – в мене всередині також усе опускається. Чи, бува, не перехопила я через край у пошуку пригод?

Двері відчиняються. Перед нами маленька кабінка – з розписаними, подряпаними й подекуди випаленими – стінами. На додачу звідти міцно тхне сигаретним димом, наче там щойно хтось кутив. Від однієї думки про те, що мені доведеться провести у цій попільничці бодай кілька секунд, – аж душа у п'яти тікає.

– Може, пішки? – питаю у Вероніки тремтячим голосом.

– На останній поверх? Не думаю, що це гарна ідея, – іронізує та.

Ми з Адрі переглядаємось. Дівчина ніяковіє від нашого замішання, але лише безпомічно розводить руками. Виникає нова дилема: як увіпхатися до цієї труни втрюх, та ще й з двома величезними валізами? Доводиться розділитися: ми з Адрі і його важезним чемоданом рушаємо першими, а Вероніка з моїм – значно легшим – слідом. Намагаюся не дихати.

– Котрий поверх? – питає Адрі, щоб натиснути потрібну кнопку.

І тут ми з жахом помічаємо, що всі кнопки – які, здається, колись були пластмасовими – випалено вщент. Але тутешні вандали або ж звичайні мешканці (може, у Донецьку це одні й ті ж самі люди) на цьому не зупинилися, встроївши в утворені дірки пожовані жуйки. Тепер мене починає нудити.

– Дев'ятий, – промовляє Вероніка.

Її лице паленіє, зливаючись із кольором помади. Вона простягає до кабіни свій пофарбований у французький манікюр (я думала, що це вже немодно) довгий нігтик і власноруч натискає останню кнопку. Тобто те, що від неї залишилось.

– Знову дев'ятка, – всміхаюся до Адрі, аби лишень не заплакати. – Ти випадково не цікавишся ще й нумерологією? – намагаюсь відволіктися від поганих думок, коли двері ліфта зачиняються.

– Випадково цікавлюся, – віджартовується той. – Цифри мають неабияку силу.

Ліфт рухається так повільно, що я потроху починаю розуміти вандалів. Це вони від нудьги нівечать стіни.

– Ну і що ж означає дев'ять? Що протягом наступних дев'яти місяців ми пошкодуємо про те, що прийшли до Донецька дев'ятсот дев'яносто дев'ять разів?

Усмішка Адрі повертає мені веселий гумор. Ми вивалюємося назовні, опиняючись на сходовому майданчику. Світла з ліфта вистачає, аби лише зауважити якусь металеву скриньку, прикріплену до стіни. Коли двері зачиняються, западає цілковита темрява.

– Насправді дев'ятка – це особлива цифра, – мовить Адрі серйозно. – Вона символізує початок і кінець життєвого шляху – недарма в ній є коло.

Його голос розкочується в темряві, яка надає йому потойбічного звучання.

– Щодо кінця, то цілком погоджуюся. Донецьк – це і є кінець. Кінець світу. А позитивнішого значення немає?

– Фра, це означає виклик.

– От саме цього я воліла б уникнути.

Двері ліфта знову відчиняються. Перед нами з'являється Вероніка, яка з неабиякими зусиллями витягує мою валізу назовні. Потім, підсвічуючи собі телефоном, довго копірсається у сумочці. Нарешті ключі від дверей знайдено, і протягом наступних п'яти хвилин дівчина намагається відчинити спочатку верхній, а потім нижній замки. Ми з Адрі підсвічуємо їй з обох боків телефонами. Нарешті двері піддаються.

Опиняємося на порозі доволі дивного помешкання. Прямо навпроти входу видніється маленька кухня і зовсім поруч – ванна з туалетом. З обох кінців невеличкого коридору дві кімнати: одна – простора, а друга – маленька, але затишніша. Я одразу ж обираю ту меншу. З меблів тут лише стара шафа зі зламаними дверцятами, невеличкий стіл з темного лакованого дерева, над яким височіють книжкові шафи, й два маленькі ліжка, що притулилися вздовж стіни, оскільки бракує місця на те, аби поставити їх разом, щоб вийшло одне велике. У кімнаті Адріано меблів

ще менше: скляна шафа з посудом, дерев'яний комод з такого ж темного лакованого дерева й розкладний диван. Зате на підлозі рясніє дивними візерунками м'який і дуже запорошений килим.

Попри те, що у квартирі є все необхідне, вона здається непридатною до життя. Товстий шар пилюки, зальопані шпалери, що відклеюються від стіни. Кожна поверхня – слизька й огидна. Аж пекло сміється. Страшенно не хочеться нічого торкатись. Від самої думки, що мені доведеться провести у цій конурі наступні дев'ять місяців, – накочуються сльози. Певно, це і є той виклик, про який щойно згадував Адрі. Потрібно негайно купити квиток у зворотному напрямку й більше ніколи нікуди не пхатися навмання.

– А інтернет тут є? – питаю у Вероніки, яка саме закінчила показувати нам, як працює кухонна плита і вмикається душовий шланг у ванній.

– Поки що немає, але його обіцяли підключити вже на цьому тижні.

От холера! Як же купити квиток без інтернету?

– Мені негайно треба щось випити! Тут поруч немає якогось пабу? – питаю у дівчини.

– У таку пізню годину працюють хіба що нічні клуби, – промовляє та розгублено.

– Чудово! А євро тут приймають?

– Ні, лише гривні. Але я маю для вас кишенькові гроші на перший місяць.

– Супер! – вигукуємо ми з Адрі в один голос.

Вероніка чекає, поки ми перевдягнемось й причепуримося. З поглядів, що їх дівчина кидає на Адріано дорогою до клубу, стає зрозуміло, що та підбиває до нього клинці. Певно, саме тому вона й погодилась на цю витівку з клубом посеред ночі. Я ж сподіваюся,

що алкоголь і, можливо, якийсь симпатичний українець-натурал таки змінять моє рішення негайно повертатися до Італії.

Цього разу я уважно вдивляюся у краєвид за вікном. За словами Вероніки, ми направляємося до центру міста, де є клуб з американською назвою «Чикаго». Сміх та й годі. Чикаго в Донецьку. До Америки тут як до Місяця, а от Радянський Союз дихає в потилицю. Принаймні з погляду архітектури. Хоча суміш старих будинків з колонами, куполів храмів і нових скляних хмарочосів дещо спантеличує. Таке враження, що тут перемішано всі стилі вкупі. Аби дістатися центру, ми перетинаємо міст і повертаємо ліворуч, вздовж річки. Вулиці такі ж порожні, як у нашому районі, але принаймні тут просторіше.

Паркуємося біля дивної скляної будівлі жовтого кольору, що радше нагадує супермаркет, аніж клуб. Блискавично долаємо ті кілька метрів, що відділяють «дев'ятку» від входу до «Чикаго». Людей небагато, а музика занадто гучна. Напівпорожній танцювальний майданчик оточений столиками. Довкола напівроздягнені довгоногі дівчата й дивні молодики зі скляними очима й сповільненими рухами.

Наближаємося до барної стійки. Вероніка навмисно всідається поміж мною й Адріано. Оскільки вона за кермом, нам із приятелем доводиться пити удвох, налягаючи на один міцний шот за іншим. Дівчина ж намагається цілковито заволодіти увагою Адріано, розвернувшись до нього всім корпусом, а до мене – спиною. Після третього шоту я махаю на них рукою і знову замислююся про те, якою дурницею було їхати кудись навмання. Це радше нагадує подорож у часі, ніж у просторі.

– Дозволь пригостити тебе бокалом вина, – промовляє приємний голос ліворуч.

Повертаю свою важку голову в бік голосу. Біля мене примостився високий блондин з блакитними, майже прозорими очима. На вигляд він має близько тридцятки, вдягнений так, наче потрапив до клубу прямо з офіса: вишуканий темно-синій костюм, дорогі запонки на рукавах білої сорочки й краватка.

– Сьогодні я потребую чогось міцнішого, – промовляю повільно, аби зробити якнайменше помилок російською.

– Ноу проблем, – усміхається той. – Іноземка? – питає, жестикулюючи щось бармену.

Киваю у відповідь.

– А звідки, якщо не секрет? І як тебе звати?

– Одразу стільки запитань, – відказую вже англійською. – Розкажи краще про себе. Або можна, я вгадаю?

Блондин схвально демонструє свою чарівну посмішку, яка потроху розвіює мої наміри повертатися до Італії.

– Менеджер у корпорації, – промовляю. – Можливо, навіть вищої ланки, – усміхаюсь задоволено.

Бармен ставить переді мною якийсь коктейль дивного кольору.

– Майже. Я – політик, – поправляє мене прозорокий ламаною англійською.

– Справді? О, чудово! Обожаю політику!

– Ну, це не жіноча справа, – кривиться блондин. Його англійська здається гіршою за мою російську.

– Гм. А що тоді жіноча справа? – вимовляю, не вірячи власним вухам.

– Народжувати дітей, – каже, наче я – найтупіша людина на світі.

На цих словах вся його привабливість випаровується – як не було. Невже донецькі хлопці такі патріархальні? Мама мія!

– А якщо хтось не хоче мати дітей?

– Ти не хочеш мати дітей? – він дивиться на мене, наче на божевільну.

– Ні, а що, в Україні це злочин?

– Просто я ще не зустрічав жінки, яка б не хотіла мати дітей.

– А чому ти став політиком? – намагаюся змінити тему, поки ми остаточно не розсварились.

– Гм... якось про це не думав... – блондин спантеличується. – Ну, по-перше, щоб захистити свій бізнес.

– Це жарт?

– Що жарт?

– Ти став політиком, щоб захистити свій бізнес? Тобто ти – бізнесмен, а не політик!

– Одне не заважає іншому, – каже хлопець, помітно дратуючись.

– У нормальних країнах заважає, – відпираю.

– А це ненормальна країна, – посміхається блондин. – Це взагалі не країна, а так... колонія.

– Чия?

– Російська, звісно.

– А як же незалежність? – питаю ошелешено.

– Та яка незалежність? – махає він рукою. – Це не більше, ніж формальність. Насправді українців й України не існує – це вигадка націоналістів.

Хитаю головою в надії, що цей рух допоможе мені протверезішати.

– Тобто ми зараз перебуваємо в Росії?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ